

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 212/05-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. októbra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť V. K., bytom B., zastúpeného advokátkou JUDr. V. D., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 90/01 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. K. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. apríla 2005 doručená sťažnosť V. K., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. V. D., B., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 90/01.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 1. marca 2001 okresnému súdu „*určovaciú žalobu o povinnosť uzavretia kúpnej zmluvy*“. Okresný súd podanie sťažovateľa, ktorý ani na viacnásobné výzvy neodstránil jeho vady, uznesením zo

14. decembra 2004 odmietol. Uznesenie, ktoré sťažovateľ napadol odvolaním, mu bolo doručené 25. januára 2005. Krajský súd v Bratislave dosiaľ o odvolaní sťažovateľa nerozhodol.

Sťažovateľ priesťahy v konaní vidí v tom „... že až po štyroch rokoch od podania návrhu na súd, súd uznesením podanie odmietol. Súd nekonal v zmysle môjho návrhu, kde som sa domáhal zaviazať odporcu k povinnosti uzavrieť kúpnu zmluvu s navrhovateľmi. Súd neustále hľadal dôvody, ako konanie zastaviť. Som toho názoru, že pokiaľ bol súd presvedčený, že návrh nespĺňal všetky potrebné náležitosti, mal konanie zastaviť ešte v roku 2001, prípadne v roku 2002. Konanie zastavil až 14. 12. 2004 a uznesenie súdu mi bolo doručené 25. 1. 2005...“.

Sťažovateľ je toho názoru, „... že vec nie je prerokovaná bez zbytočných priesťahov, pretože od 1. 3. 2001 nebolo v konaní právoplatne rozhodnuté“.

Sťažovateľ žiadal vysloviť porušenie označeného základného práva, prikázať okresnému súdu konať bez zbytočných priesťahov, priznať mu primerané finančné zadost'učinenie „v sume 300 000 Sk“ a náhradu trov jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak

porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [(§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Predmetom sťažnosti je posúdenie, či okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 90/01 porušil sťažovateľom označené základné právo.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo o inom zásahu dozvedieť.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 75/04).

Ústavný súd už judikoval, že v kontexte citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

Na základe uvedeného sa lehota dvoch mesiacov na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, ktorou sa namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o porušení tohto základného práva dozvedieť. Začiatok zákonnej lehoty je teda v prípade tohto práva vymedzený subjektívne podľa možnosti sťažovateľa dozvedieť sa o jeho porušení. Posúdenie tejto možnosti je vždy individuálne vzhľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu. Ústavný súd pritom prihliada tak na účel tohto základného práva, ako aj na účel predmetnej zákonnej lehoty.

Pokiaľ ide o konkrétne okolnosti rozhodujúce pre plynutie zákonnej lehoty na podanie sťažnosti, z obsahu sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že o namietaných skutočnostiach týkajúcich sa postupu okresného súdu sa sťažovateľ dozvedel najneskôr 21. januára 2005, keď mu bolo uznesenie okresného súdu zo 14. decembra 2004 doručené. Po tomto dátume sťažovateľ žiadny prietah v konaní okresného súdu už nenamietal ani neuvádzal. Predmetnú sťažnosť však ústavnému súdu podal až 5. apríla 2005, t. j. v čase, keď už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom. Ústavný súd pritom nezistil z obsahu sťažnosti sťažovateľa žiadnu skutočnosť alebo dôvod na to, aby zákonnú lehotu dvoch mesiacov počítal v danej veci od neskoršieho času, než je čas, keď mu bolo oznámené, resp. doručené uvedené rozhodnutie okresného súdu.

Z týchto dôvodov bolo potrebné jeho sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako návrh podaný oneskorene.

V súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu je predmetom predbežného prerokovania iba rozhodovanie o návrhu vo vzťahu k základným právam alebo slobodám, porušenie ktorých sa namieta. Rozhodnutie o prikázaní vo veci konať, o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia a náhrade trov konania požadované sťažovateľom nadväzuje na rozhodnutie o vyslovení porušenia základných práv a slobôd. Oneskorené podanie sťažnosti však viedlo k tomu, že ústavný súd odmietol celú sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2005